

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/151/2019
Identifikačné číslo spisu:	5814206441
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5814206441.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. Z. Z., bývajúceho v H., V. XX/X, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Serek, s. r. o., so sídlom v Nižnej, Nová Doba 489/15, IČO: 47 258 781, proti žalovanej M. G., bývajúcej v X. XX, zastúpenej JUDr. Evou Luticovou, advokátkou v Námestove, Hviezdoslavova 51, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 8 C 124/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. júla 2017 sp. zn. 5 Co 69/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 31. marca 2016 č. k. 8 C 124/2014-225 v spojení s opravným uznesením z 5. októbra 2016 č. k. 8 C 124/2014-238 a z 10. novembra 2016 č. k. 8 C 124/2014-240 určil, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom v podiele 2/5-iny pozemku parcely registra "E" č. XXXX, orná pôda o výmere 15 807 m², ktorý sa nachádza v kat. území a obec X. a je zapísaný na LV č. XXXX; rozhodnutie o trovách konania i o trovách štátu si vyhradil na rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, 3, § 39 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 ods. 1, 2, 3 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení do 30. novembra 2000 a § 80 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) dospel k záveru, že žalobca osvedčil naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, pretože mal za preukázané, že na nehnuteľnosti, ktorá je v spoluvlastníctve žalobcu bol vykonaný duplicitný zápis v prospech vlastníckeho práva žalovanej, v spoluvlastníckom podiele 1/3 z celku na základe kúpnej zmluvy z 9. decembra 1992, doručenej bývalej Správe katastra Dolný Kubín dňa 3. septembra 1993, ktorej vklad bol povolený dňa 3. septembra 1993 pod č. V 1671/1993 a v spoluvlastníckom podiele 2/3 z celku na základe kúpnej zmluvy z 17. novembra 1991, doručenej bývalej Správe katastra Dolný Kubín dňa 10. februára 1994, ktorej vklad bol povolený dňa 10. februára 1994 pod č. I. XXX/XXXX. Napriek

povolení vkladu obidvoch listín nebol vykonaný ich zápis do katastra nehnuteľností v tom období (stanovisko Katastrálneho úradu v Žiline z 13. mája 2011) a zápis obidvoch týchto listín bol do katastra nehnuteľností vykonaný pod položkou výkazu zmien č. XXX/XX až v roku 2011, a to spolu v celosti (predmetom ktorých boli pozemky E-KN parc. č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX zapísaných v komasačnom hárku XXXX v k.ú. X.). Okresný súd mal ďalej za preukázané, žalobca nadobudol spoluvlastnícky podiel 2/5-iny na predmetnom pozemku na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 15. júna 2000, ktorá bola do katastra nehnuteľností zaregistrovaná pod sp. zn. I. XXX/XXXX a zapísaná pod položkou výkazu zmien č. 14700 dňa 18. augusta 2000. Právny predchodca žalobcu bol zapísaný do katastra nehnuteľností na základe osvedčenia o držbe vydaného podľa zákona č. 293/1992 Zb. v znení do prijatia novely č. 393/2000 Z.z., ktoré bolo vydané notárom JUDr. Mariánom Zbojom, formou notárskej zápisnice N 37/93, NZ 103/93 dňa 8. apríla 1993, pričom táto notárska zápisnica bola do katastra nehnuteľností zapísaná pod Z 402/1993 dňa 14. apríla 1993, kedy začala plynúť zákonná 10-ročná doba podľa § 2 zákona č. 293/1992 Zb. v znení do 30. novembra 2000, t.j. do prijatia novely č. 393/2000 Z.z. Keďže počas plynutia tejto doby došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu Z. G. a žalobcom dňa 15. júna 2000 k uplynutiu zákonnej vydržacej doby došlo v súlade so zásadami počítania času podľa § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka dňa 14. apríla 2003. Vydaním osvedčenia o držbe notárom bola podmienka oprávnenosti držby splnená bez ďalšieho, a preto námietky žalovanej ohľadne nesplnenia podmienok na vydanie osvedčenia o držbe nie sú z hľadiska plynutia vydržacej doby právne relevantné, navyac notár, ktorý bol oprávnený vydať osvedčenie o držbe podľa zákona č. 293/1992 Zb. mal skúmať splnenie zákonných podmienok na jeho vydanie podľa citovaného zákona. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca pri uzavretí kúpnej zmluvy vychádzal z listu vlastníctva, ktorý mu bol predložený právnym predchodcom, t.j. z právoplatných dokumentov, ktoré sú potrebné pre uzatvorenie kúpnej zmluvy a nemal vedomosti o žiadnom sporovom konaní medzi právnym predchodcom žalobcu p. G. a žalovanou. Navyše mal súd prvej inštancie za preukázané, že po právoplatnom zastavení konania na Okresnom súde Dolný Kubín sp. zn. 7 C 765/1994, žalovaná nepodala ďalší žalobný návrh, na základe ktorého by došlo k prerušeniu plynutia vydržacej doby. Dobromyseľnosť žalobcu vyplynula okrem jeho výpovede aj zo zápisov na príslušných LV, kde ako podielový spoluvlastník v 2/5 bol vedený Z. G. - právny predchodca žalobcu. Súd prvej inštancie záverom skonštatoval, že žalobca sa mal možnosť dozvedieť o existencii duplicitných listín až 11. mája 2011, čo vyplýva z listu Správy katastra Tvrdošín z 11. mája 2011, kedy došlo k zápisu kúpnych zmlúv, a to kúpnej zmluvy I. XXXX/XX, ktorej vklad bol povolený 3. septembra 1993 v podiele 1/3 a kúpnej zmluvy I. XXX/XXX, ktorej vklad bol povolený 10. februára 1994 v podiele 2/3, spolu v celosti. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. júla 2017 sp. zn. 5 Co 69/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravnými uzneseniami podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s právnym posúdením veci, ako aj so zdôvodnením rozsudku a plne naň poukázal. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia a okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, a prijaté právne závery primerane vysvetlil. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uviedol, že žalovaná nepoprela, že po povolení vkladu vlastníckeho práva na základe kúpnych zmlúv v jej prospech (I. XXX/XX, I. XXX/XX), nebol vykonaný zápis vlastníckeho práva na príslušné listy vlastníctva, teda musela si byť vedomá toho, že nie je evidovaná ako vlastníčka v katastri nehnuteľností a v rozhodnom období (roky 2000 až 2010), teda mala žalovaná prinajmenšom upozorniť žalobcu na spornosť vo vlastníckom práve, čo neučinila. Ako ďalej odvolací súd uviedol, žalobca preto nemal dôvod pochybovať o správnosti zápisov v katastri nehnuteľností a hodnoverne preukázal súdu existenciu titulu - kúpnej zmluvy z 15. júna 2000, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi povolený dňa 18. augusta 2000, od ktorého existencie si odvodzoval svoje objektívne presvedčenie, že sa stal vlastníkom pozemku, ktorý bol predmetom tohto právneho úkonu. Pokiaľ

žalovaná aj namietala niektoré nezrovnalosti pri vydaní notárskeho osvedčenia o držbe pre právneho predchodcu žalobcu, nič to nemení na skutočnosti, že predmetná kúpna zmluva (I. XXX/XXXX) sama osebe a vzhľadom na okolnosti jej uzavretia a zápisy v katastri nehnuteľnosti, bola spôsobilá založiť u žalobcu dobrú vieru v nadobudnutí vlastníckeho práva, a teda žalobca nadobudol status dobromyseľného a oprávneného držiteľa titulom tejto kúpnej zmluvy. Ako odvolací súd zdôraznil, nakoľko počas rozhodnej uvedenej 10-ročnej doby podľa § 134 ods. 1 OZ nemal žalobca dôvod pochybovať o oprávnenosti svojej držby, stal sa po uplynutí 10-ročnej vydržacej doby vlastníkom nehnuteľnosti a vzhľadom na vykonaný zápis v katastri nehnuteľnosti v prospech právneho predchodcu žalobcu, nemal žalobca dôvod preverovať, či notár ako osoba odborne znáлая práva, bola alebo nebola oprávnená vydať v danej veci osvedčenie o držbe. Žalovaná napokon ani v konaní nepreukázala, že by držba žalobcu titulom kúpnej zmluvy bola neoprávnená a nedobromyseľná. Odvolací súd s poukazom na nález sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016 uzavrel, že súd má v prvom rade poskytnúť ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi voči nedbalému vlastníkovi veci za podmienky, že nadobúdateľ vec nadobudol dobromyseľne a v súlade so zákonom. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietala, že odvolací súd nesprávne konštatoval, že zo strany dovolateľky nedošlo k preukázaniu neoprávnenosti alebo k absencii dobromyseľnosti držby žalobcu titulom kúpnej zmluvy. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi a následne nedostatočne zistený skutkový stav, keď zdôraznila, že návrh na vydanie Osvedčenia o držbe nehnuteľnosti právnym predchodcom žalobcu spolu s jeho prílohami nespĺňal zákonné náležitosti a z uvedeného dôvodu neboli splnené ani podmienky na vydanie tohto osvedčenia. Preto mala dovolateľka za to, že súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd pri posudzovaní oprávnenosti držby nepostupoval správne, nakoľko nemohol dospieť k záveru, že právny predchodca žalobcu a následne aj žalobca nadobudol dobromyseľnú držbu k predmetným nehnuteľnostiam. Ďalej dovolateľka namietala odôvodnenie, resp. nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, keď nesúhlasila s dôvodením odvolacieho súdu ohľadne jej povinnosti priebežne sledovať a kontrolovať stav zápisov jej vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností a zisťovať, či niekto nedôveryhodným spôsobom nenadobudol právo k jej nehnuteľnosti smerujúce k jej vydržaniu. Záverom namietala, že v čase prevodu vlastníctva právny predchodca žalobcu sám nebol vlastníkom a z nepráva nemôže vzniknúť právo, ktorého neexistenciu nemožno konvalidovať ani uplynutím času, preto právny záver odvolacieho súdu vyslovený v jeho rozhodnutí ohľadne splnenia zákonných podmienok pre vydržanie predmetných nehnuteľností žalobcom nemožno, podľa dovolateľky, považovať za súladný so zákonom. V dôvodoch dovolania ďalej podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci. Na základe uvedeného žiadala rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu považoval rozhodnutia súdov nižších inštancií ohľadne splnenia predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním za zákonné a správne, dovolanie žalovanej preto navrhol odmietnuť alebo zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky

štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď dovolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím

bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Dovolateľka namietala dokazovanie a nesprávne zistený skutkový stav súdmi nižších inštancií, odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovanej a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že pre začatie plynutia desaťročnej vydržacej doby podľa § 134 ods. 1 OZ žalobca preukázal existenciu titulu, a to kúpnej zmluvy z 15. júna 2000, ktorej vklad do katastra nehnuteľnosti bol v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi povolený 18. augusta 2000 pod č. V 836/2000, na základe čoho žalobca nadobudol status dobromyseľného a oprávneného držiteľa, kedy táto vydržacia doba uplynula v roku 2010 s tým, že žalobca sa mal možnosť dozvedieť o existencii duplicitných listín až 11. mája 2011, teda po uplynutí zákonnej vydržacej doby. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je

predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov alebo vykonanie dokazovania bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, resp. vykonával dokazovanie, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu na spravodlivý proces.

20. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj ďalšia dovolacia námietka žalobkyne o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a/ hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b/ pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012 zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

21. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

22. Hoci žalovaná založila podané dovolanie na dôvode podľa § 420 písm. f/ C.s.p., z obsahu jej dovolania vyplýva, že namieta aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

23. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

25. Dovolací súd zdôrazňuje, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p. sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo

nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C.s.p. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

26. V danom prípade dovolateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu v zmysle tohto ustanovenia vôbec nekonkretizovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuviedla právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Len strohé konštatovanie nesprávnosti právneho posúdenia veci významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C.s.p. Vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ktoré dovolateľka predkladá vo svojom dovolaní a ktoré z obsahu jej dovolania možno vyvodit', nezodpovedá spôsobu vymedzenia v zmysle § 431 až § 435 C.s.p. Absenciu takejto náležitosti považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f/ C.s.p.).

27. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

28. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.